

סבסטיאן הפנר על רדיפת לא-יהודים בגרמניה הנאצית:

לאן בעצם נעלמו הגרמנים? הרי ב-5 במארכ 1933 עוד הצביע הרוב נגד היטלר. מה קרה לרוב הזה? האם מתו כולם? האם בלעה אותם האדמה? או שמא בשלב מאוחר זה הפכו גם הם לנאצים? איך קרה ששום תגובה ממשית לא באה מצדם?

היינו נתונים בידם של הנאצים לשבט או לחסד. כל מנגנוני ההגנה שלנו קרסו, כל התנגדות קולקטיבית היתה חסרת סיכוי, וכל התנגדות אישית לא היתה אלא סוג של התאבדות. רדפו אותנו עד לחרך האחרון שבחיינו הפרטיים. מהומה ומבוכה שלטו בכל, ואיש לא יכול היה לדעת מתי זה ייגמר... עסקה קטנה עם השטן ושוב לא השתייכת לכלואים ולנרדפים.

סבסטיאן הפנר על "מלכודת הרעות" במחנה לחינוך אידאולוגי של המשטר הנאצי:

היה זה אושר לרוץ יחד בבוקר על המגרש, לעמוד יחד עירומים תחת ברז המים החמים במקלחת, להתחלק בחבילות שקיבלנו פעם זה ופעם זה מן הבית, לשאת יחד באחריות לאיזה תעלול, לעזור זה לזה ולתמוך זה בזה באלף דברים קטנים... ואף על פי כן אני יודע, ואני טוען זאת במלוא הרצינות, שאושר זה עצמו, תחושת ה'רעות' הזו עצמה, יכולה להיעשות אמצעי מהנוראים ביותר לביטול האישיות – ובידי הנאצים זה אכן מה שהיתה. זה היה כוח המשיכה העיקרי, הפתיון הגדול של הנאצים. בשיקוי הרעות הזה הנאצים השקו את הגרמנים שנכספו אליו כל כך, עד שהתבלעה דעתם. הם הפכו אותם בכל מקום ל'חברים', והרגילו אותם מינקות לסם המשכר הזה; בהיטלר יוגנד, בס"א, בצבא, באלפי מחנות וארגונים. כך גזלו מהם משהו שאין לו תחליף, ושעל חסרונו לא יפצה שום אושר שברעות.

הרעות קשורה למלחמה. כמו האלכוהול, גם היא מעין שיקוי תנחומים למי שנתון בתנאים בלתי-אנושיים. היא הופכת את הבלתי-נסבל לנסבל; תומכת בכך מול המוות, הזוהמה והאומללות. ... היא מדרדרת ומשחיתה את האדם יותר מכל אלכוהול או אופיום... קריאות ה'אחוזה' הגורפות, שבהן פיתו הנאצים את הגרמנים, הרסו את העם הזה יותר מכל דבר אחר.

סבסטיאן הפנר, **סיפור של גרמני – 1933-1914** (חרגול, 2002)